

Глава XI

Приемът на „ЗАВОЕВАТЕЛ 949“ протичаше по протокол, в присъствието на по-голямата част от екипажа и с уводно поздравително слово на командира на корабоносача, адмирал Стратус.

- За мен е чест – каза той между другото, – да използвам случая, за да изкажа признание на своя приятел, командира на специалната мисия, капитан Харстан, за успешно осъществения пробив.

Адмиралът посочи с ръка нашия капитан, който прие признанието с леко кимване и с няколко думи благодаря за навременната помощ.

- Е, май имате доста земни обичаи – казах на Доброчут, а той само леко кимна, като добави „Разбира се“, сякаш това е съвсем ясно, така че отново го погледнах, защото въпреки съвсем приемливия за мен отговор, който също така ми хареса по своему, все пак това, че той представи отговора си като разбираем от само себе си, ми се стори трудно разбираемо. След това командирът, адмирал Стратус, започна да говори за операцията на своите сили, чрез която ни освободиха проход, и за блокираните проходи, отворени досега за всички, а които сега, заради безотговорното начинание на остриините, са затворени или поне, като за нашия „БУРЕВЕСТНИК“, по-трудно проходим.

- Въпреки че – подчерта адмирал Стратус, – както вие доказахте, през тях все пак може да се премине.

След това разказа и за развоя на събитията, за който пък имах малко по-различно мнение, тъй като командирът на корабоносача прекалено подценяваше остриините, поради което, честно казано, нашата мисия като цяло беше доста по-рискована, отколкото можеше да се заключи от неговите думи, и то с цялото признание на техните лични способности, и може би тези на капитана. На остриините бих могъл да им призная ако не равни способности, то поне на приблизително същото ниво. Най-вероятно тези чутини са подобни на нас, земя-

ните, и по надценяването на значението на своите решения, помислих си аз, тъй като в миналото имах доста познати с подобна склонност. Доста интересно. И размислите ми за сродството на чутините със земляните се пренасяха от тези няколко забавни подробности към цялостни сравнения, защото и в реакциите на различни събития израженията на лицата им много често бяха подобни на израженията на земляните при подобни случаи. С оценяващ поглед бързо огледах съседните чутини. Някои слушаха наистина с голям интерес, а други с доста по-малък, дори разговаряха помежду си. Забелязах доста такива разговори, особено когато с поглед обиколих цялата зала. И там беше тя, Хоная! Погледите ни се срещнаха. Все още беше доста тъжна, въпреки че веднага ми се усмихна. Кога е дошла тук? Е, няма значение... Вдигнах ръка в знак на поздрав, на който тя веднага ми отговори с махване, без въздържаност. Показах себе си, след това нея. Искях да ѝ кажа да ме почака след тази церемония, да се срещнем, тъй като тогава бяхме прекалено далеч един от друг. Веднага ми кимна в потвърждение, а и с доста весела усмивка още веднъж. Всичко разбра. Върнах ѝ усмивката и още веднъж с леко вдигане на ръка ѝ изпратих поздрав „до скоро“, и въпреки всичко се заслушах поне в няколко от следващите думи на оратора, един от командването на космическия кораб.

* * *

Усмихнах се на идващата Хоная, която след като се здрависахме, застана до мен.

- Спуснаха ни на малки групи през астероидния пояс – обясни тя, – така било най-лесно. Иначе щях да те почакам пред астероидния пояс.

- Хубаво е, че те виждам тук – отвърнах равносвойно на въодушевлението ѝ, че се срещаме. Искаше ми се да я прегърна, притисна, целуна, дори очите ѝ говореха да направя това. Но изпитвах към нея доста силно уважение. Щеше да бъде преждевременно, прибрза-

но. Да, защото всъщност скърбеше по мъжа си. Леко се стреснах. Ами наистина. Мъжа ѝ. В първите няколко мига почти бях забравил за него. И при срещане на погледите ни, между нас с Хоная имаше някакво сходство с дълбоко вътрешно усещане за взаимна принадлежност, за такава след дълго познанство, когато вече няма никакво съмнение. Но все пак у мен имаше съмнение. Преди всичко съмнение за това как всъщност е възможно това. Обаче нейният поглед все ме отклоняваше от разни такива мисли. Веднага разбираше всичко, всяко мое движение заедно с мислите ми, на мига. След това живо направи крачка напред към парка и ме дръпна след себе си.

- Можем да отидем до ресторанта в градината, под онези дървета – каза тя, като посочи едни големи разклонени дървета на около сто метра настрани. – Може би ще си хапнеш нещо?

Това беше покана, изречена с приятна мекота... Малко се замислих при току-що забелязаната загриженост в гласа ѝ, като същевременно почувствах и някакво продължение на онези мигове с овлажнените ѝ очи при нашата първа среща.

- Мъжът ти – заговорих аз, въпреки че тази дума не излезе лесно от устат ми, но трябваше да започна именно с нея, – това е било болезнена загуба, сигурно много значеше за теб.

Сега от нея се излъчваше тиха вътрешна болка, само при кратките, грижливо въздържани погледи.

- Загуба – повтори думата ми Хоная с жив блясък в очите. – Разбира се, въпреки че не знам, дали всичко това да го възприемам така.

На моя въпросителен поглед с очевидно неразбиране на нейните думи тя отвърна с усмивка в смисъл, че нали ние двамата сме тук.

- Не трябваше да ви оставям с тази неяснота. И сигурно нямаше, ако досега постоянно не присъстваха по-важни интереси на нашата цивилизация.

- Да, тази ваша цивилизация – леко стиснах китката ѝ, – все още не знам почти нищо за вас. А вече пре-

карах известно време сред вас.

- Нали? – от лицето на Хоная съвсем изчезна временната тъга. – Иначе няма повече пречки. Като се има предвид възникналото положение, условията са съвсем различни от онези при нашата първа среща. Сега си наш, нали?

- Хм? Право да си кажа...

- Знам какво искаш да кажеш. Обаче сега можем още по-откровено да си поговорим. Освен това – Хоная се усмихна с мъничко игрива закачливост, – сега сме оставени сами на себе си и то за достатъчно време, чак докато условията не се успокоят достатъчно за продължаване на твоята мисия, а това няма да стане толкова бързо. Поне според мен няма.

- Е, хм... Значи, малко „бездействие“, в което ще ми правиш компания? Всъщност, това не ми се струва толкова неправилно. Разбира се, че малко почивка иначе добре ще ми дойде. Особено заедно с теб.

- Подхождаме си, нали? – гласът на Хоная не допускаше несъгласие и блясъкът в очите ѝ веднага си възвърна дяволитата игривост. – Ела, аз ще ти приготвя обяд. Или при нас това означава, че аз ще избира ястията за теб. Интересува ме много как ще ти хареса.

- Хубаво, обаче не започна ли вече да говориш за вашата цивилизация? Въпреки всичко, не мога да се отърся от малко любопитство.

С подчертано желание за запазване на създалата се атмосфера, исках да пренасоча разговора на започнатата преди това тема. Но срещнах само принципно съгласие.

- Трябва да отделим малко време за себе си. И това е важно. Защото все още има известна неяснота между нас. Или пък не. Добре ще е да проверим – казатя.

- Хм, разбира се, въпреки че никаква проверка от този вид не ми идва на ум.

При това се усмихнах като пояснение, че разговорът ми се струва съвсем забавен, макар че нейното желание за по-интимен разговор между нас отново избути

започнатата тема за тяхната цивилизация. След всичко, което Миро ми спомена за Чистилището и приятеля на Доброчут, който невероятно му напомнял на баща му, и при всички тези повтарящи се обосновки, че не можели така набързо да ми представят своята цивилизация, защото съм щял погрешно да разбера, сега, след думите на Хоная, разбира се без тяхната предишна предумисъл, изведнъж си имам работа с женска суетност. Именно, можах да усетя нейната убеденост, че всичко около нас е незначително. Иначе с подобни пристъпи на женска суетност вече съм си имал работа, всъщност дори толкова, че не можех да упрекна Хоная. Но все пак. Обаче, от друга страна, да продължавам да задавам въпроси за тяхната цивилизация, щеше да бъде прекалено грубо. От нея се излъчваше прекалено силна чувственост, за да преминем към по-сериозни размисли, каквито най-вероятно не бихме могли да избегнем при разговор за тяхната цивилизация, поне като се има предвид всичко, което забелязах досега. Хоная ми се усмихна с привлекателна мекота. Винаги ми беше приятно с нея. Искане да ѝ се посветя, това желаех и сам, докато наблюдавах усмихнатото ѝ лице. Колко беше красива! Ей така, отблизо, стиснал ръката ѝ, я пожелах. С поглед обхванах лицето ѝ, меката миловидност на бузите ѝ и плъзнах по шията до привлекателно разтвореното деколте. Какво красиво тяло се очертаваше пред мен през нейния леко прилепващ към него гашеризон! Всичко на нея беше хармонично. Според моите критерии. Иначе Хоная сигурно се харесваше на мъжете. Най-вероятно на повечето, хм, без съмнение.

В градината на ресторанта Хоная обходи с бърз поглед красиво наредените маси в предната част, а след това страничните, разположени наполовина сред зелената, сред някакви храсти, обаче с добре подредени клони. Една от масите беше почти изцяло разположена встрани, под разперените над нея клони на едно малко по-голямо, доста кичесто дърво.

- Да отидем там - предложи тя, докато минавахме покрай маса с петима чутини, удобно облежани в ком-

фортни плетени столове. Следвах я, гледайки наоколо. Градината беше много приятна, с доста големи дървета и мъничка горичка на заден план. А таванът – погледнах нагоре, тъй като почти не можеше да се види – се извисяваше на повече от сто, може би на двеста метра над нас, направен най-вероятно от полупрозрачни материали, в които погледът потъваше до неясно усещане за далечина. Съвсем лесно можех да оприлича всичко това на някой ресторант с градина на Земята.

- А пространството тук не го икономисвате – отбелязах аз, когато седяхме на масата.

- Да, имаме доста от него – отвърна ми тя. – Харесва ли ти това място?

- Много – и още веднъж с интерес огледах наоколо.

- При нас не е необходимо да се икономисва пространство – обясни ми тя.

- Виждам – отново се обгърнахме с погледи. В очите ѝ можах да забележа тих копнеж, очакване. Погледът ѝ в някой момент ставаше изпитателен, търсещ някакво свое потвърждение в мен. Само че какво? Очакване? На какво? А след това я обзе лека тъга, дори състрадание. Въздъхна дълбоко.

- Смъртта е мръсна работа – каза тя.

- Да, разбира се – съгласих се с нея, самият аз станал сериозен. – А колко години всъщност живеете вие, чутините?

Хоная едва забележимо трепна, но нищо повече, най-вероятно за няколко мига я беше завладял спомен.

- Ами не това е проблемът. Смъртта за нас не е неизбежно зло. Само че ние сме избрали живот, от който не сме премахнали смъртта, въпреки че бихме могли.

- Ние, земляните, веднага щяхме да я премахнем – подхвърлих аз с възстановена енергичност и след нейната усмивка и аз самият полугласно се засмях в потвърждение на думите си. Хоная сдържа усмивката си. Различният ми начин на мислене по отношение въпроса за смъртта явно ѝ беше достатъчно познат.

- На нашата степен на развитие такъв избор е не-

що съвсем друго – отвърна тя. – Неповторимостта на живота носи в себе си висока цена. А и риск от смъртоносен изход не ни е трудно да избегнем. Всъщност, произшествия при нас толкова рядко се случват, че вече доста дълго време не ги е имало. Поне никой не ги възприема като нещо, което би могло да означава неговата смърт.

- Обаче мъжът ти умря...

- Това вече е друг въпрос. В случай на война или диверсия положението изцяло се променя. Тогава неповторимостта на живота не е предимство. Поне доколкото съдя от своя опит. След това, което преживях, за всичко имам съвсем различно мнение от преди.

- Необикновена цивилизация сте, Хоная – казах аз. – Неразумно е, според мен, че не сте запазили възможност за връщане на живота при нещастен случай, ако е можело, както казваш. Смятам, че е неразумно да се откаже човек от такава възможност и то напълно.

- Е, ами това с отказа напълно... не е съвсем толкова... – Хоная се замисли, търсейки точната дума.

- Какво искаш да кажеш – не е съвсем толкова?

- Не е толкова просто. Поне като цяло.

Този път Хоная се усмихна някак си тайнствено и въпреки че не можах да определя, дали това, което каза важи за мен или просто за нея самата, тя събуди у мен предчувствие за нещо важно. Нещо, което трябва да е в тясна връзка с всички наши решения и най-вероятно с усещанията ни и нейната благосклонност към мен. Нещо, заради което ние двамата седим тук. По дяволите!

- Петър, виж какво съм ти приготвила!

При вида на храната, току-що поставена на нашата маса, Хоная се зарадва почти като дете. Нищо друго повече не беше важно за нея. Още няколко мига я гледах в търсене на подходящи думи за продължение на нашия недовършен разговор, обаче заради нейния жив поглед и още повече заради нейното очакване на моята реакция, се отказах от това намерение.

- Опитай, ще ти хареса, ще видиш! – каза тя.

Съгласих се. Разбира се, всичко беше много кра-

сиво приготвено. И съдейки още по външния вид, трябва да беше вкусно, за това наистина бих ѝ повярвал. Обаче в мислите ми се въртеше нещо различно от добра храна. Никога не бях прекалено придиличен на ядене. И въпреки че обичах и да си хапна нещо добро, за хранене никога не губех много време. Е, както и да е, сега пред мен в чинията имаше най-малко десет различни вида ястия.

- Опитай! – насърчително каза Хоная.

Посегнах с вилицата и си взех от някакво ястие в сос, опитах го, беше много добро, след това взех и парче печено месо, при което Хоная ми обясни, че е кюфте от много растения, доста по-вкусни от месо, поне по нейния вкус, каза тя, и наистина, и на мен този вкус много ми хареса. След това опитах и от следващото ястие и по-неже Хоная ме гледаше, сякаш искаше да чуе оценката ми и за останалите ястия, а преди всичко заради нейния весел интерес при избиране на отделни парчета за мен, от всяко взех по хапка или две. От всичко по малко. Наистина се постарях при тази дегустация.

- Много добре. Дяволски добре си ми приготвила това – доволен изразих признанието си и кимнах към нейната чиния с едва докосната храна. – Яж и ти. Защото наистина е добро. Защо не ядеш?

- Ами ям. Само съм малко по-бавна. – След това лапна по-бързо няколко хапки.

Докато дъвчех хапка растително шишче, се облегнах на удобната облегалка на плетения стол. Все пак това, че Хоная ме наблюдаваше, беше малко необичайно. Колко подробности привлякоха вниманието ѝ, докато се справях с вечерята! А след това ненадейно, радостно и самоуверено, поне с такова впечатление останах, въпреки че не знаех защо стана тази ненадейна промяна, започна и сама да вечеря.

- Следващия път аз ще те покана на обяд – казах аз, – само че избора ще го предоставя на теб. Най-вероятно няма да мога да избира по твой вкус.

- Ами не е и необходимо – отвърна ми Хоная самодоволно шеговито, с такова впечатление останах. – Знам защо каза това. Но не става дума за това.

- А за какво става дума?
- Забрави. Приятно ми беше да гледам как ти се услажда.

Отвърнах ѝ с усмивка:

- Нещо криеш от мен, нали?
- Сърдиш ли се?
- Съвсем не.
- Окей. Ела при мен. След това бясно возене сигурно си уморен. И аз бих си полегнала малко.

Повторих нейното „окей“, което тя изрече загрижена за това как се чувствам и то като при това ме канеше в своята стая. А беше съвсем възможно при чутините това да е разбираща се от само себе си покана или нещо такова, и всъщност да не означава нищо особено. Или пък? При повторното поглеждане към привлекателната ѝ фигура, отново у мен се събуди желание да я докосвам, с галене да обхвана ханша ѝ, цялото ѝ тяло. При срещане на погледите ни ме обзе чувство, че малко прекалено я заглеждам. Онази тъга и болка в очите ѝ при нашата първа среща все още ме караше да изпитвам някакво уважение, въпреки усмивките на Хоная. Това ѝ харесваше. Обаче онзи неин тъжен поглед ми беше направил прекалено силно впечатление. Не можех да го потисна, а още по-малко – да го забравя. Но на всичко отгоре тя само ми се усмихна, а след това всичко доста бързо започна да става доста по-различно, с доста игриност в погледа ѝ. Хм, както и да е, хубаво ми разбърка мислите и извика съмнения. Затова не ми се удаваше да направя връзка между предишните ѝ реакции и сегашните. По-точно, изобщо не ми се удаваше. Макар че при нейните все по-чести усмивки това ставаше все по-малко важно за мен; дори за миг всички мои задръжки ми се сториха прекалени. Обаче не можех да ги премахна напълно. Това беше всичко.

- Подхождаме си, нали? – каза ми тя, като задръжа погледа си върху мен. Усещаше ме с цялото си същество. Дори когато гледаше настрани, ме следеше. От време на време можех да забележа как реагира на моите усещания, въпреки че ги бях скрил дори от себе си.

- Можем да отидем през парка там до гората - предложи тя.

- През тревата?

Погледнах наоколо. Не се виждаше никаква пътека.

- Добре се грижат за тревата - с усмивка ми обясни след моето търсене на път. - Свободното разхождане по тревните площи и горите за нас е по-приятно, отколкото ходенето по пътища. Ела!

Хоная направи няколко крачки в тревата, изчака ме, подаде ми ръката си и хвана моята с игриво стискане на пръстите.

Погледнах я отстрани така че моят галещ поглед тръгна от лицето ѝ надолу по откритите сладости на нейната шия, чак до лекото плъзване в деколтето. Привлекателно оформените ѝ гърди задържаха наслаждаващия ми се поглед, преди да го откъсна и да го вдигна до среща с нейния. Отново се засмя. В нейната реакция имаше изобилие от чувственост. Ако я галех с двете си ръце, а не с поглед, нямаше да реагира по-чувствено. Прегърнах я през рамо, леко я придърпах към себе си, приближих устни до лицето ѝ и с леки целувки се спуснах надолу по шията до ухото.

- И с моя мъж при нашата първа среща се разхождахме из един такъв парк до моето жилище. Тогава то беше непосредствено зад гората.

- Така както сега? - усмихнах се от интересната случайност.

- И както ми призна по-късно, изненадала съм го с наблюдението си на неговия поглед. Хм, някои мъже си мислят, че могат да наблюдават съвсем скришно жените и че дори от толкова близко разстояние не бихме могли да забележим това.

- Имаш тази способност?

- Повечето жени я имат - ми каза тя с палав отенък в гласа.

- Ами земянките?

- Най-вероятно също. Макар че тук няма от тях, нали? - Хоная отново се засмя.

- Да, разбира се – казах аз.

Доста неща ми каза. Че ми харесва сигурно вече знае, защото и не крия това. Дори ѝ го показвам. А на прекалено силни чувства, хм, в този момент все още не бях способен, въпреки че беше така невероятно, адски красива. Но каква връзка има всичко това с мъжа ѝ? В съзнанието ми се очертаваше предположение за някакво сходство между него и мен. Между нас двамата? Случайно сходство? Освен ако става дума за нещо друго? От време на време я обземат спомени, след това изведнъж съвсем се отърсва от тях, след което всичко се повтаря. Дори събуди спомена за първата среща с мъжа си. Така че образът на мъжа ѝ витаеше около нас със страшна сила.

- О, не трябва да те уморявам със спомените си. Просто забрави всичко! Хубаво ми е в твоята компания. Много хубаво. – Хоная се притисна в прегръдката ми, с бърза целувка докосна устните ми и обгърна с ръце раменете ми. – Дори по-хубаво отколкото се надявах.

- Отколкото се надяваше? – повторих аз. Тези нейни думи отново по малко по-необичаен начин съвпадаха с онова, което беше казала преди това и с всички нейни реакции.

- Амии – и на Хоная думата остана на върха на езика. Стана почти сериозна, но лицето ѝ отново се разля в усмивка. – Нима не ти се е искало да си подхождаме?

Тя искаше само признание, нищо друго. Настояваше за това, макар и с усмивка.

- Да, разбира се – кимнах в потвърждение аз.

Прекалено хубаво ми беше с нея. Леко се наведох към шията ѝ, докоснах я с устни и с галещи целувки се придвижих до устните ѝ, които този път доброволно се разтвориха за гореща целувка с все по-страстна прегръдка.

* * *

Удобно излегнат на дивана в стаята на Хоная,

следях последните известия.

- Нищо не показва, че ще има успокояване на напрежението, нали? – каза Хоная, докато седеше до мен.

- Нито една от страните не иска да отстъпи или нещо такова, поне доколкото разбрах. Все още не знам в какво се състои спорът. Също така, не мога да преценя защо едната страна да има повече права от другата, макар че това започва все повече да ме интересува. – Погледнах въпросително Хоная. Още преди това беше споменавала достатъчно променените условия за по-неприятен разговор на тази тема.

Като се усмихваше, се притисна в прегръдката ми, праметна ръка през рамото ми и започна да ме глади по врата, брадата и бузите.

- Нима и със землянките в техните стаи най-напред разговаряш за политика? – попита тя.

- Не и за това. – Не можех да подмина желанието ѝ за чувственост. В толкова интимни моменти никой не разговаря за политика. Все пак, цялостната ситуация беше малко прекалено сложна, а и прекалено изострена, за да мога да оставя всичко наред настрана, което би трябвало да се подразбира от само себе си, както очевидно ѝ се струваше.

Хоная, с натискане на бутона до облегалката за ръце, активира разпъването на дивана в спалня, излегна се на нея, игриво ме погледна, обърна се на едната и веднага след това на другата страна, а след това остана в покой по гръб, с ръце, протегнати над главата.

- Милвай ме!

Не ми остана нищо друго, освен да се заема с това приятно начинание. При всеки друг случай бих искал само това. Всичко на нея беше красиво. Устата, лицето, шията, привлекателните гърди на красиво оформеното тяло с предизвикателно заобления ханш. Пъхнах ръка под рамото ѝ и плъзнах пръсти до тила ѝ, притиснах я още по-силно, помачках я вече с чувствена наслада и я стиснах до едва усещана болка, която в играта предизвика само смях, защото я беше гъдел. Смяхът ѝ беше пълен с чувственост и заразителна игривост. Харесваше ѝ.

Това мачкане с моите ръце извикваше у нея бавно, а след това все по-поривисто извиване с изобилие от разменени погледи. От очите ѝ се излъчваше толкова чувственост, че дъхът ми спря. При срещане на погледите ни, поех цялото ѝ същество в себе си, когато прониквах през разширените ѝ зеници и тялото ѝ реагираше с конвулсивно потрепване. И отново и отново погледът ми потъваше в нейния. Ей такава игра.

- Хоная!

- Да?

- Наистина си гореща мацка, Хоная...

- Каква съм?

Поривисто се надигнах над нея, спуснах глава към полуразголените ѝ гърди и със страстни целувки минах през тях и стигнах до шията и ушите.

- Хоная, моя хубава Хоная... – зашепнах ѝ аз. И докато се връщах с целувки назад към гърдите ѝ, роклята ѝ се изхлузи от раменете ѝ, изтласквана от ръцете ми се плъзна надолу, чак до кръста, и откри стегнатия ѝ корем, по който с галещи целувки се придвижвах все по-надолу. Бързо смъкнах роклята ѝ от нея. И когато след това се съблякох и аз, погледите ни се срещнаха с взаимно съгласие, в което устните сами се потърсиха с жадни, горещи целувки, във все по-плътна прегръдка, чак до окончателното, страстно сливане.

* * *

С ръка, протегнатата през гърдите на Хоная към главата ѝ, си играех с нейните дълги коси.

- Знаеш ли, Петър... – Хоная наруши тишината.

- Да?

От нея се излъчваше удоволствие след релаксация.

- Добре си подходяме, нали? – каза тя.

- Разбира се – отвърнах аз, мислейки си за бъдещето на нашата връзка. – Поне от моя гледна точка малко повече, отколкото си представях.

- Знаеш ли, ти и мъжът ми... – тя не довърши из-

речението.

- Да?

- Имате много общо. Доста повече, отколкото си представяш. Усетих това още при първата ми среща с теб. А след днешния ден вече мога с доста голяма сигурност да говоря за това. Струва ми се някак си изненадващо.

- Как? И за теб е изненадващо? Какво се крие зад това? Всъщност какво става? Мислех, че тук нещата са изненадващи само за земляните. А не и за вас.

Хоная се обърна към мен, погали ме по косата и се притисна към мен:

- А въпреки всичко нещата са ясни. Разбира се, като цяло. При подробностите вече е по-трудно. По пъстрота на характерите при нас сме доста по-разнообразни. На изграждането на личността придаваме по-голямо значение, отколкото вие, земляните.

- Това, разбира се, е възможно. Поне като се има предвид вашето по-високо ниво на развитие на цивилизацията – отвърнах аз.

Тогава леглото леко се залюля, а от етажерката над нас се събори декоративната миниатюра на нашия космически кораб. Погледнах Хоная. Обаче и тя се надигна на лакът. Беше изненадана колкото мен, ако не и още повече. Всички висящи предмети в стаята се люлееха, а също и водата в малкия аквариум със сферична форма с прозрачни стени, стативът с кошничка плодове няколко пъти се наклони насам-натам, преди да се успокои. След това последва тих, приглушен тътен.

- Земетресение? – излезе от устата ми от учудване, въпреки че в същия момент отхвърлих тази възможност, защото нали бяхме на космически кораб. Хоная скочи от леглото към току-що включилия се холодисплей, на който една чутинка с приятен вид и със сериозно лице говореше:

- Току-що бяхме обстрелвани с енергийни ракети от корабоносач на острините.

Светнаха алармените лампички на ръчните ни приемници, моя и на Хоная: уговорен знак на нашата

мисия за повикване. Миг след това в тях се показва командирът – капитан Харстан.

- Всички веднага на сборното място! Нападат. Ще трябва да напуснем този корабоносач – каза той.

В миг нахлузих своя гащеризон. Хоная беше още по-бърза, изтича към вратата, след това спря, изчака ме, иначе бях само на две-три крачки зад нея, скочи в прегръдката ми и се притисна с целувка, кратка, страстна, и изтича през вратата по коридора до бързо движещата се стена със стативи за возене по коридорите, която ни транспортира до голямо помещение със свод, по размери колкото футболен стадион, където беше едно от големите кръстовища в нашия корабоносач. Тук беше истинско гъмжило, суматоха, всеки тичаше в своята посока, някои скачаха в летящи превозни средства за вътрешен транспорт, други се спираха до големи деветметрови холодисплеи с нагледно цялостно представяне на случващото се. И Хоная се спря до една от големите групи. Тук за пръв път видях по-голям брой сериозно обезпокоени чутини, съсредоточено наблюдаващи текущите съобщения. Наистина, чутините от нашата мисия по време на онези наши пробиви през астероидните бариери също бяха обезпокоени, обаче бяха подбрани за опасни рискове, а и всичко протичаше поне приблизително в рамките на предвиждането, нашето, съответно тяхното, иначе за мен всичко беше неочаквано, меко казано. И аз бях привлечен от холоизображението. Космически кораб с невероятни размери, т. е. нашият, сега вече можам да го разпозная, беше показан с разбита средна част, с километри дълбоки процеци от експлозии. И най-големите ядрени бомби не биха могли да ги направят, поне не при такива материали с по-голяма твърдост от тази на диаманта и с по-висока точка на топене от тази на волфрама. Но още нови експлозии се редяха една след друга и откъсваха големи, по-скоро гигантски части от нашия кораб. Всички чутини гледаха със затаен дъх, също и Хоная. След това се надигна вълна от възклицания. Погледнах към мястото в холоизображението, към което се насочваха все повече ръце.

Хиляди и хиляди кораби, също и по-малки, напускаха нашия корабоносач. Всички, големи и малки, се отправяха в нападение, а следващата вълна – към предната част на нашия кораб.

- Нашите ескадри – прошепна Хоная. – Отиват в атака, а онези пред нас ще изградят щит. Нашите изстребители на ракети ще унищожават енергийните ракети още преди да достигнат целта.

- Може ли този корабоносач да издържи такова нападение?

По всички онези лица наоколо и по възклицанията при излитането на нашите ескадри, бих могъл дори да направя такова заключение.

Върху лицето на Хоная отново падна по-мрачна сянка на съмнение.

- По-скоро въпросът е колко време можем да издържим. Нападат ни три техни корабоносача. Вероятно нашите вече ни идват на помощ, въпреки че не се виждат. Обаче, Петър...

Погледнах загриженото ѝ лице:

- Да?

- Нападението на кораби от класа „корабоносачи“... това е война. Става дума за нашите най-големи кораби, това вече не е локална война. Това не е същото, което се случи преди с нашия КОМАР или със сегашния БУРЕВЕСТИК. Погледни натам, ляво горе на холодисплея!

- Какво означава това?

Видях отблясъци над отдалечения флот.

- В сраженията са се включили и флотите в горната част на астероидния пояс.

След това започнаха да мигат светлинки по протежение на целия пояс.

- Целият астероиден пояс е в огън – гласеше кратко съобщение.

- Война е – прошепна Хоная.

- Забелязахме подкрепление от лазерните оръдия на нашите корабоносачи.

Всички пред холодисплея подскочиха от радост.

И Хоная се зарадва:

- С това подкрепление ще издържим. Техните три корабоносача са прекалено малко, за да ни унищожат, защото имаме подкрепление от лазерните оръдия на пет наши корабоносача. Обаче откъде се взеха... Виж, Петър!

Цяла област от астероидния пояс се обединяваше във все по-ясно очертаващ се кораб от класа „корабоносачи“.

- Значи това изобщо не били астероиди, а разхвърляни съставни части на корабоносачи! – възкликнах аз.

Сцената беше величествена, всяка част незабавно и бързо се вграждаше в едно слято цяло.

Хоная кимна в потвърждение:

- Тук има от всички видове астероиди, също и такива.

- Какво означава това? – попитах аз, като си мислех какво ли ще е по-нататъшното изясняване на нещата при наличие на такава техника.

- Не знам. Прекалено многото преразпределения на въоръжените сили в последно време прави невъзможни каквито и да било определени оценки на положението. И от двете страни се наблюдават непрекъснати придвижвания. Трудно е да се каже в кой участък кой има надмощие. Сега тук се показва повторно възстановяване на равновесието. Обаче в други райони може би една от страните вече е спечелила предимство или пък не е. Както и да е, можем да се радваме на подкреплението от лазерните оръдия на близките до нас корабоносачи.

На устните на Хоная се прокрадна доволна усмивка.

Внезапно всички утихнаха с пресекнал дъх.

- Каквооо? – от устата ми се изтръгна възклицание.

Непосредствено над нас, над страничната част на нашия кораб, над тази част, където бяха помещенията, в които се намирахме в момента, на изображението на хо-

лодисплея изникнаха като от нищото големи щурмови кораби на острините.

- Пикиращите! – започнаха да се чуват едно след друго възклицания отвсякъде.

Гледах ту към холодисплея, ту към Хоная.

- Как? Откъде?

- Всички тези кораби са сглобени от модули, дори от такива много малки, чак до миниатюрни частици. Долетели са на различни разстояния помежду си. Отначало се показват като повече или по-малко гъсто астероидно облаче, с отдалечени една от друга отделни малки части, смесени с голям брой „слепи“ астероиди за заблуждаване на нашите анализатори.

- И какво означава това за нас? – наблюдавах ту холодисплея, ту реакциите на чутините на показваното на холодисплея образуване на тези щурмови кораби от клас „пикиращи“.

- Зависи от броя на тези кораби. В краен случай и нашият кораб ще трябва да се разгърне. Всички негови съставни части би трябвало да се раздалечат и да увеличат големината му стократно, ако не хилядократно в сравнение със сегашната. Всяка енергийна експлозия след това би могла да унищожи несравнимо по-малка част от кораба. За унищожаване на такъв „раздут“ кораб е необходимо увеличаване на мощта на енергийните ракети милион пъти.

През това време първите „пикиращи“ кораби вече нападаха с такава мощ, че целият участък на нашия кораб над нас се нажежи, най-напред до блестящо сияние, което за няколко мига закри картината на случващото се зад външните стени на нашия кораб, а след първото намаляване на ослепителната светлина, пред очите ни се показва хлътване на километричен участък от външните стени във вътрешността на кораба.

- Петър, не можем само да броим тези техни „пикиращи“ кораби! Трябва да стигнем до нашия БУРЕВЕСТНИК. Всеки ще бяга на своя кораб.

След това изтичахме покрай големия холодисплей и бързо разпръскващата се допреди малко доста го-

ляма група чутини. Повечето от тях влизаха в по-малки превозни средства на някакви дискове със стъклени полусфери над тях, а онези покрай стените вземаха от сейфове костюми с квадратни раници и прозрачни яйцевидни шлемове.

- За безвъздушно пространство - поясни Хоная. - В случай на по-бързо разпръскване на съставните части на нашия кораб тук ще стане безвъздушно пространство. Мигането на тези лампички над сейфове вече показва състояние на тревога. Това е показна за всички нас да ги облечем. И за нас ще е най-добре това. Хангарите, макар и за по-малките космически кораби, какъвто е нашият БУРЕВЕСТИК, са прекалено просторни, за да можем достатъчно бързо да ги прекосим.

След това Хоная изтича до първата стена с мигаща лампичка над стилизирано изображение на скафандър за безвъздушно пространство, взе от нея две раници, от които при натискане на горния бутон се разтвори херметичен космически костюм. Веднага нахлузахме всеки своя скафандър и се огледахме за най-близкия летящ превоз. Обаче на паркинга беше страхотна блъсканица. Заради големия холодисплей, преди обявяването на тревога в този участък се бяха събрали толкова чутини, че въпреки увеличения капацитет на вътрешния им транспорт, се стигна до задръствания. Иначе всичко все още протичаше много бързо. Само няколко минути бяха необходими за извозване на всички чутини, най-вероятно бяха няколко десетки хиляди или може би още повече, не можех точно да преценя колко са на брой зад всички входно-изходни врати в това голямо помещение-кръстовище. Но и нямаше повече време за размишляване. Сводът от отсрещната страна хлътна до половината от предишната си височина, и то с трясък. Експлозиите вече стигаха буквално до нас.

- Бързо! - ми извика Хоная. - В долната част на паркинга трябва да има достатъчно свободни превозни средства. Трябва спешно да вземем едно, защото повече не може да се разчита на подвижните стени и асансьо-

ри.

Тя изтича покрай излитащите превозни средства в предната част на паркинга, след това си проправихме път покрай заетите вече превозни средства, до които отделни хора още чакаха своите приятели, а след това по дълго мостче, прекарано в тесен лък, се упътихме към издигнатия паркинг в задната част. Обаче това беше точно по посока на хлътналата част на свода. Хоная спря:

- Ако вече са успели да пробият външните стени, ще насочат енергийните ракети именно в тази част. Вътрешността е несравнимо по-малко устойчива на експлозии от външната част на корпуса. По-добре да се върнем.

Разбира се, че се съгласих. При тези условия сред чутините вече можех и сам да вземам решение за някои неща, но в конкретната ситуация със сигурност не можех. Преценката на Хоная ми се стори убедителна. И наистина беше правилна. При повторния удар сводът подаде с трясък, с разтварящи се цепнатини. Образува се страхотен вихър, който щеше да ни търкулне по пода, ако не да ни отнесе, както няколкото хиляди чутини, които помете по пода и след това отнесе през разтворените цепнатини, през които изтичаше въздухът, чак до тавана. Падането обратно на пода ще бъде страховито. Вече си мислех за счупените вратове, ръце, крака, глави, когато ненадейно изчезна притеглянето или, по-вероятно, някакво изкуствено създадено притегляне на пода, по който можехме да се движим при земно притегляне.

С Хоная се държахме за оградата заради страхотния въздушен вихър, обаче и той изведнъж спря. Сега бяхме в безвъздушно пространство и безтегловно състояние.

- Изкуствено създаденото привличане преставаше да действа при раздалечаване на съставните части – ми обясни Хоная. – Над китката си имаш управляващо устройство за миниатюрния фотонен двигател в твоята рапица. Вдигни ръце по посока на полета и с жест на пръ-

стите включи двигателя. Виж, ей така! – Хоная набързо ми показва иначе простите правила за употреба. – Обаче все пак трябва да си намерим превозно средство. С нашите двигатели на гърба иначе можем да се придвижваме достатъчно бързо из кораба, но за преодоляване на по-големи разстояния не са подходящи.

Насочи се под свода, аз я последвах, поехме към хангара, най-напред по цилиндрични коридори, а след това вече с полет през празното космическо пространство със свободен изглед към звездната вселена, което при такива условия не действаше ни най-малко приятно с празнотата си, обсипана с безброй добре видими звезди, разбира се на тъмен, черен фон.

Хоная спря:

- Всички пътища са прекъснати. Трябва да се обадем на спасителната служба.

Около себе си можехме да видим само големи движещи се стени и отделни части от нашия корабоносач, от които вероятно щяха да се сглобят отново по-малки кораби. И точно тази метаморфоза можехме да видим на гигантското парче под нас. Големи, равно отрязани плоскости, се огънаха под формата на дъга нагоре, други пък надолу, зад тях се приближаваха голям брой по-малки части, някои внезапно се разтвориха, като се показаха двигатели, и вече можехме да видим сглобяването на нови кораби, наистина несравнимо по-малки от нашия ЗАВОЕВАТЕЛ 949, обаче все още доста големи. Хоная с натискане на бутона над китката потърси помощ, нуждаехме се иначе само от навигационна, и благодарение на все още добре действащата информационна система веднага получихме всички обяснения, които пък за нас не бяха приятни. Все още бяхме в зоната на централното нападение на пикиращите кораби.

Шест наши кораби на видимо от нас разстояние, веднага след сглобяването, на което бяхме свидетели, започнаха да действат в контраатака с активиране на своите лазерни оръдия, обаче в кратките сражения бяха унищожени от енергийните ракети на пикиращите кора-

би.

- Иначе бихме могли да отидем в кораба под нас, обаче от главния информационен център ни посъветваха да не правим това, защото вероятно именно този кораб под нас е цел на вече насочилите се пикиращи кораби. Вероятно във всеки момент ще го нападат – каза Хоная.

- Изтеглете се назад по същата траектория на полета, по която дойдохте! Вече изпратихме спасителни кораби, а след като предадохме вашите координати, от вашия БУРЕВЕСТИК вече съобщиha, че и те тръгват към вас – получихме съобщение по миниатюрния холографен приемник на Хоная.

Протегнах ръка към шестте големи лазерни оръдия, които се издигаха от корпуса на предната част на нашия кораб под нас.

- Да бягаме! – извика Хоная. – Вече са тук.

Огледах се наоколо да видя нападателите, след това още веднъж погледнах надясно, после на ляво и във всички посоки, но не можах да ги видя. Прекалено много движещи се части с неясни форми, а особено онези на по-голямо разстояние, бяха навсякъде наоколо. Тогава усетихме ударите от мощното освобождаване на енергия при бързата автоматична стрелба от нашия кораб под нас. Все още не можеха да се видят нападателите, а корабът под нас вече стреляше без прекъсване, като при пряко нападение. Бързо се спуснахме покрай корпуса към задната част и след това, непосредствено под стрелящите четири лазерни оръдия, поставени на върха на някакво опашно крило, поне съдейки по формата, въпреки че в това безвъздушно пространство не им беше необходимо, което ненадейно експлодира. Беше уцелено от противников лазерен импулс. Трябва да е имал стратотна мощ. Оръдията с десетметров диаметър и дължина няколко десетки метра изчезнаха, просто бяха издухани. За части от секундата бяха взривени.

По време на полета погледнах по посока на стратотните блясъци, където цялата предна част на кораба беше покрита с експлозии от енергийни ракети, от които се разкъсваше подсилена предна част на корпуса.

„Корабът няма да издържи дълго“ – се изплъзна от мърморещите ми устни. И екипажът ще бъде унищожен, въпреки храбрата съпротива, а това беше извън разбирането ми за тези чутини с техния безопасен живот.

- Защо не избягат? – извиках на Хоная, като се допирах до нея по време на полета.

- Ами ще избягат – ми отвърна тя. – Екипажът вероятно е вече в задната част, готов за изтегляне със спасителните ракети. Обаче все още имат няколко лазерни оръдия и енергийни ракети. Все още могат да се противопоставят на нападателите.

- Хм. Все пак доста смели са.

С поглед улових откъсването на голям отломък от корпуса в предната част и след това нова експлозия и откъсване на големи отломки от преградните стени на жилищните помещения във вътрешността на корпуса. Обаче две лазерни оръдия от двете страни на кораба все още стреляха с пълна мощ. Енергийните лазерни импулси светкавично се изстрелваха от тях с бърза последователност, а все още непоразената част на корпуса бълваше ракети с енергийни експлозиви.

- Да изчезваме! Да изчезваме колкото се може по-бързо! – повтори Хоная видимо обезпокоена и вече доста уплашена. – След разбиването на задната част, отделни отломки ще полетят в наша посока. Попаденията и на по-малки отломки могат да бъдат смъртоносни, защото тук няма въздух, който да ги забави. Трябва да се скрием зад първия по-голям отломък – каза Хоная, като поглеждаше към кораба, чийто корпус беше вече наполовина или разкъсан, или пробит от бълващите огън вътрешни експлозии. Хоная се насочи към страничната част на кораба, сглобяващ се на заден план пред очите ни, и чиито части на корпуса придобиваха форма, подобна на кораба, от който бягахме. Само още няколко минути ни бяха необходими за полет до укритието зад него, когато ни заслепи силен блясък. Миг след това покрай нас прелетя един по-голям отломък, а след него – още няколко десетки може би еднометрови отломки от плоскости, откъснати от стените, на малко по-голямо разсто-

яние. Непосредствено зад нас пък спря спасителен кораб, от който един чутин от унищожения кораб ни даваше знак да влезем в него. Този кораб ни защити от помалките отломки. Затова и останахме невредими. А те съвсем навреме бяха напуснали взривения кораб, точно преди неговата експлозия, и освен това ни защитиха! С Хоная полетяхме и влязохме в спасителния кораб. В него се почувствах все пак малко по-сигурно, отколкото на открито, макар че и това беше под въпрос.

- Какво става? Във война ли сме? – бяха първите думи на Хоная, след като влязохме в централното помещение, в което беше натъпкан екипажът на този помалък, в сравнение с размерите на обичайните кораби, обаче все пак с диаметър от няколко десетки метра, дисковиден кораб.

Чутинът, който ни спаси, каза:

- В целия този участък около астероидния пояс се водят боеве. Много флотове, както от наша, така и от тяхна страна, бяха изпратени точно насам още преди това. Доста голяма част на силите и на двете страни сега са в този участък от космоса и както показва всичко, повечето от тях вече са включени в боевете. Но все пак война не е обявена нито от тяхна, нито от наша страна. Съобщенията иначе говорят за локални сблъсъци, а това, поради обхвата на тези битки, е малко трудно да се разбере. Вече имаме заповед на командването да ви откараме до адмиралския кораб и да ви съобщим за прекратяване на мисията до следващо нареждане.